

Maštam o svojoj budućnosti

Sjedeći na bedemima grada maštam o svojoj budućnosti. Teško je maštati kad ti sve i svi oko tebe zabranjuju da činiš spomenuto. U svijetu novca i računice, snovi i fantazija postali su fantomi. Kako da se samostalno borim protiv cijelog kozmosa? Oni koji me okružuju opsjednuti su onim dodirljivim, a ja samo želim poletjeti, osjetiti vjetar pod nogama i zakoračiti u nepoznato. Stvarnost mi predstavlja visoku zapreku, izgradila se preda mnom kao Berlinski zid i ne dopušta mi prijeći. Poslala je jeku koja mi šapuće podmukle fraze u nadi da će me slomiti; „Zavaravaš se!“, „Zašto baš ti?“, „Živiš u svojoj glavi.“ Malo po malo, uzdiže se ocean te me plaši svojom nadmoćnosti. Vjetar ubrzava svoj ritam i namjerava me srušiti s mog trenutnog položaja. Sa sobom donosi elegije i balade, misleći da će me baš one potjerati na suze. Cijela se priroda okrenula protiv mene i moje ideje sutrašnjice, napadajući me sa svih strana i prazneći mi mozak. Nelagodno. No ja i dalje sjedim, držim se rukama za hladni kamen. Svijet iza mog ramena i iza bedema pokriven je sjenom, stagnira. U se povlači sve koji se usude sanjati o boljem sutra. Valjda sam mu ja posljednja prepreka. Vezao me je za sebe konopcima, stavio mi lance, pokrio mi glavu plastičnom vrećicom, i ne pušta. Dok me tako drži, govori mi slatke laži. Prodire sve više u moju glavu, saznaje da sam enigma. Prodaje mi neistinite priče kojima želim povjerovati, ali znam bolje od toga. Još sjedim. Uz sve što me kani slomiti, ja maštam o svojoj budućnosti. S vremena na vrijeme prikradu mi se crne misli te se pitam, koliko još? Koliko još moram držati oči otvorene, paziti da me ono što me okružuje ne povuče u crni bezdan? Jedino što je potrebno je dan kad trepnem, ta jedna sekunda koja će prouzročiti armagedon. Svi prije mene trepnuli su i ostavili me u društvu opasnog ponora i krvavih očiju. Nisam kao oni, nisam im niti slična. Neću prodati svoje sutra zbog par neistinitih riječi ili za svežanj novčanica. Teško mi je održavati ravnotežu na tolikoj visini, svejedno se držim jer znam da bih si u padu zamjerila što si nisam jače ožuljala ruke. Koliko god me umor hvata, razmišljam o danu kad će zora ugušiti prikaze u zemlji sumaglice, o danu kad više neću ni morati misliti o odustajanju, o danu

kojim ću znati da sav uloženi napor nije bio uzaludno mučenje. Možda se cijelo moje maštanje svelo na tih 24 sata, tih 1440 minuta kojima se nadam uvjeriti najvažniju i jedinu osobu koja mi je ostala – sebe. Svog najvećeg kritičara.